

Реферат на тему: "Творчий і життєвий шлях Мельничука Тараса"

Тарас Мельничук

Творчий і життєвий шлях Мельничука Тараса

Мельничук Тарас Юрійович народився 20 серпня 1939 р. в селі Уторопи Косівського р-ну. Після закінчення десятирічки працював коректором районної газети "Радянська Гуцульщина", далі — в Комі АРСР лісорубом, валовідбійником на Донбасі, служив у лавах радянської армії. 1958 р. вступає до Чернівецького держуніверситету. На 3-му курсі покидає навчання, їде по комсомольській путівці на будівництво Криворізького гірничо-збагачувального комбінату, далі — впродовж двох років працює теслею на будовах Красноярського краю. 1964 р. знову поновлюється в університеті, з якого через півтора року за вільнодумство відраховують. Після цього працює в редакціях районних газет Глибокої, Хотина, Косова, Верховини, Івано-Франківська.

"Несімо любов планеті" (1967), "Із-за ґрат" (1982, США), "Князь роси" (1990), "Строфи з Голгофи" (1990, Великобританія), "Чага" (1994), добірки віршів у журналі "Дніпро", "Україна", "Жовтень", у колективному збірнику "Яворове листя".

Щоправда, ще й досі точаться суперечки з приводу точного року народження поета.

У липні 1990 р. Тарас Мельничук — лауреат премії імені В.Сосюри за добірку поезії у газеті "Літературна Україна". А в березні наступного року він став членом Спілки письменників України.

1967 року у видавництві "Карпати" виходить перша збірка віршів "Несімо любов планеті". У 1967 році вступає на заочне відділення Московського літературного інституту. Здає рукопис збірки віршів "Чага".

Щасливий смуток огортає, ось уже з 29 березня 1995 року немає з нами автора талановитих поетичних книжок.

Прикметно, що на 1-му творчому вечері Тараса Мельничука., який з ініціативи нашої письменницької організації та Івано-Франківського культурно-наукового товариства "Рух" відбувся 21 жовтня 1991 р. Зала підтримала пропозицію схвальними оплесками.

6 листопада 1991 р. члени бюро Івано-Франківської організації СПУ провели засідання і висунули Тараса Мельничука на здобуття Шевченківської премії саме за книжку поезії "Князь роси".

Під час обміну думки промовці сходилися на тому, що оригінальний талант Тараса Мельничука — неповторне явище в нашому письменстві. І він зробив би честь будь-якій із європейських літератур. Це постать дійсно самотня і видатна.

Проте гірка доля не дозволила Тарасу Мельничуку повністю розкритися, реалізуватися, навіть залишити для майбутніх поколінь увесь творчий набуток. Чимало

своїх творів, щоденникових записів поет не вивіз із неволі, багато забрали при обшуку. А ще доведений до відчаю поет і сам спалював свої твори, зокрема в протоколі допиту від 3 липня 1972 року є пояснення причин спалення в листопаді 1971 другого примірника збірки віршів "Чага" різних віршів із циклу "Диво син??".

24 січня 1972 року арештований і звинувачений у тому, що "...протягом 1965-71 р. виготовляв, зберігав та розповсюджував в усній та письмовій формі віршовані твори, в яких зводив злісний наклеп на радянський державний і суспільний лад, закликав до боротьби проти радянської влади. Речові докази — збірка віршів "Чага".

Тарасові Мельничуку довелося зазнати ще й другого лютого арешту й ув'язнення. І ось звістка зі стольного Києва в березні 1992 р.: лауреатом Державної премії України імені Т.Шевченка став Тарас Мельничук за збірку поезії "Князь роси".

Останні роки прожив у Коломиї. Відійшов у вічність 29 березня 1995 р. Похований на місці колишнього рідного обійстя в Уторопах.

Будьмо ніжними (вірш)

Не соромось?? бути ніжними,

ласкавими, привітними

з птицями, деревами і квітами.

Матерям стискаймо руки з виснаженими венами.

І цілуймо їх, цілуймо їх, хоч і не заведено.

Наша теплота незбіднена, нездрібнена,

як озон, як хліб, як честь, потрібна.

Будьмо всі! — тепла і доброти джерелами,

не вергаймо з-за дрібниць громи.

Будьмо ніжні з птицями, деревами...